

ning at binde Rentefoden, men vel at mærke, naar man saa virkelig binder den. Jeg kan derimod virkelig ikke se, at det kan have nogen Betydning, naar man siger til Kreditor: „Det skal være Dig tilladt at forlange 5 a 6 pSt.“ og til Debitor: „Du kan gjerne svare dem“, at der da, hver Gang det skal ske, skal udfærdiges 3 a 4 Skrivelser af de offentlige Autoriteter. Jeg kunde forstaa det, saa længe man benyttede det som en Indtægtskilde, der jo ogsaa i de senere Aar har givet et ret godt Udbytte; men jeg er fuldstændig enig, baade med Udvalget og den høitærede Minister i, at det er en særlig uhenfjængsmæssig og ubillig Stat, en Skat, man lægger paa de Laansøgere, der ere i Forlegenhed for Penge, og som tilmed falder med forholdsvis det største Beløb paa de ringeste, det vil altsaa sige de fattigste Laansøgere. Men naar man nu erkender, at der i alt Fald for det kommende Finantsaar er Grund til at anerkjende den faktiske Tilstand, at det er vanskeligt at faae Prioritetslaan til en Rente af 4½ a 5 pSt., og naar man foreslaar at fritage Laansøgerne for at betale for Tilsladelsen til at svare denne Rente, saa forekommer det mig, at man kunde gaae endnu et Skridt videre i sin Velvillie for Laansøgerne og ogsaa fritage dem for den Uleilighed og Udgift, der ere forbundne med at ansøge om disse Bevillinger. Der er i 1875 givet over 9,000 Bevillinger til saadanne Laan for et Beløb af 54 Mill. Kr.; der er i 1876 givet 9,500 Bevillinger for et Beløb af 60½ Mill. Kr., og de allerfleste, henved 9,000 Bevillinger, ere giuene til Laan til 4½ a 5 pSt. Rente, saaledes at der navnlig er givet Bevillinger til 5 pSt.s Laan for et Beløb af henved 30 Mill. Kr. i 1875 og henved 35 Mill. Kr. i 1876. Det er, forekommer det mig, et temmelig tydeligt Vidnesbyrd om, at det ikke mere er nogen Undtagelse, i alt Fald ikke foreløbig, saaledes som det ogsaa anerkjendes af Udvalget i dets Betænkning. Det forekommer mig, at, naar man fremdeles vil vedligeholde Bestemmelserne om Rentebevillingerne, skal man foreløbig indskrænke dem til Laan, af hvilke der begjæres højere Rente end 5 pSt. Kreditor kan det være saa temmelig ligegyldigt; thi Alt, hvad han gjør i den Henseende, er at fastsætte den Rente, han vil have, og det er Debtors Sag at søge Bevillingen; Debitor maa skrive Ansøgningen, stundom betale en Anden for at gjøre det, betale Stempelpapir, have Uleilighed og Tidspilbe dermed, men dertil kommer den an-

den Side af Sagen, og det er den virkelig ikke ringe Uleilighed og unyttige Besvær, det medfører for Administrationen. Der fremkommer ikke saa sjældent fra forskjellige Sider Klager over, at Administrationen skulde være tilbøielig til at skrive alt for meget, til at opretholde disse Omsvøbsdepartementer o. s. v. Jeg kan ikke se rettere, end at dette er et Omsvøbsdepartement, som Rigsdagen vil holde i Live, og som medfører for Administrationen en aldeles urimelig Mængde unyttigt Skrivi. Jeg nævnedes før, at der gaves 9 a 10,000 Bevillinger om Aaret. For hver Bevilling skal Debitor indgive en Ansøgning til Amtmand eller Overpræsident; Amtmand og Overpræsident skulle saa igjen sende Skrivelser til Ministeriet (Steenstrup: Det er ikke rigtigt). Nu vel, der er altsaa faldet bort; tidligere var det Tilfældet, men i alt Fald medfører det, der her er Tale om, et temmeligt betydeligt Antal Udfærdigelser, som ikke have nogen som helst Nytte for nogen af Parterne. Jeg skal derfor tillade mig at henstille til det ærede Udvalg, om der ikke maatte være Grund til for den Tid, for hvilken man indrømmer, at Betalingen maa falde bort, da ogsaa at tilstaa en almindelig Fritagelse for at søge Bevillinger, for saa vidt Renten ikke overstiger 5 pSt. — I Forbindelse hermed ønsker jeg at henlede den ærede Finantsministers Opmærksomhed paa det Udsælsige i, at Arbeidsstyrken i det statistiske Bureau kunde forøges. De Arbeider, der udgaa fra Statistisk Bureau, lave jo væsentlig deres Betydning ved at yde Bidrag til at belyse de i Diebliffet for Haanden værende Forhold, og i samme Grad, som de ere forældede, inden de udkomme, i samme Grad tabe de deres Betydning og have nærmest kun historisk Interesse; men des værre er det Tilfældet, at de fleste af de Arbeider, der udgives af statistisk Bureau, komme temmelig sent for Dagen, og det er begrundet i Mangel paa tilstrækkelig Arbeidskraft i Bureauet. Jeg skal ikke dvæle ved, at Indførsels- og Udførselsstatistikken for 1876 først er udkommen i 1878, thi jeg tror, at det har været begrundet i tilfældige Omstændigheder, men selv paa det Tidspunkt, hvor den ordinært udkommer, er det temmelig sent og senere, end det antænktes vides at være Tilfældet. Naar jeg vender mig til de andre Labelsværker, de andre Offentliggjørelser fra Statistisk Bureau, saa savne vi Oplysninger for de senere Aar, der netop skulde være særlig veiledende til Bedømmelsen af Forholdene for Diebliffet. I